

פחות משלשה, כלומר: הא דקתני במידה ראשונה "צריך שלא יהא בין זה לזה שלשה", הא אם היה ביניהם שלשה אסור — מני? הרי בהכרח, לפי רבנן היא, דאמרי: פחות משלשה אמרינן לבוד, אבל שלשה לא אמרינן לבוד. ומשום הכי אסור כשיש ביניהן שלשה, ודלא כרבן שמעון בן גמליאל דסבירא ליה לבוד כל שהוא פחות מארבעה.

אימא סיפא דברייתא: כל שהוא שלשה, ומשלשה "ועד" ארבעה ולא עד בכלל, אם היה פרוץ מרובה על העומד אף כנגד העומד אסור. אבל ארבעה גופיה לא.

וקתני נמי בהדיא במדה שלישית, דבארבעה אף אם היה פרוץ כעומד — והוא הדין פרוץ מרובה על העומד — כנגד העומד מותר. וטעמא דארבעה מותר כנגד העומד ולא מיבטיל משום הפרוץ, הוא משום דהוי העומד חשוב.

ומדמפלגינן בחשיבות בין ארבעה לפחות מארבעה, על כרחך דאתאן לרבן שמעון בן גמליאל. דמהאי טעמא אמר: עד פחות מארבעה אמרינן לבוד, ובארבעה דחשיב לא אמרינן לבוד, [ריטב"א].

דאי סיפא נמי כרבנן, היכי אמרינן ומפלגינן משלשה "ועד" ארבעה [ולא עד בכלל], לענין להתיר כנגד העומד?

ובסיפא אמרינן נמי בהדיא, דארבעה ויותר מארבעה חלוקים ממידת שלושה ועד ארבעה דרישא??!

והא לדידהו דרבנן, שלשה וארבעה — חד הוא??!

והשתא תיקשי סתירת הרישא לסיפא. דרישא רבנן וסיפא רבן שמעון בן גמליאל?! ומשנינן: אמר אביי: מדרישא רבנן, וכדדייקינן — סיפא נמי רבנן.

ומודו רבנן רכל למישראל [שלענין להתיר] כנגדו של עומד — אף שהפרוץ מרובה — רק אי איכא ארבעה הוא דחשיב. ואי לא — לא חשיב!

רבא אמר: מדסיפא רבן שמעון בן גמליאל וכדדייקינן, רישא דקתני, דאם איכא שלשה בין קנה לקנה לא אמרינן לבוד, נמי רבן שמעון בן גמליאל היא.

דכי אמר רבן שמעון בן גמליאל, אמרינן לבוד אף ביותר משלשה ומשום דלא חשיב, הני מילי למעלה, כגון בקורה.

אבל הכא, דהוי למטה — הוה ליה [כשהריוח שלשה] כמחיצה שהגריים בוקעיין בה. ומשום הכי לא אמרינן לבוד, משום שזקירת הגדי בבת אחת ובלא עיכוב, מבטל לה מתורת לבוד!

והשתא הדריןן לפלוגתא דפרוץ כעומד:

תא שמע: דפנות הללו, שרובן פתחים וחלונות — מותר, ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ.

והוינן בה: וכי שרובן פתחים וחלונות, סלקא דעתך — [בתמיהה]??!

והא כיון דרובן פתחים וחלונות הוה ליה פרוץ מרובה, והיכי מצי תו למיתני "ובלבד שיהא עומד מרובה על הפרוץ"??!